ప్రేమలేఖ

కె.వి.రామిరెడ్డి

ప్రభావతీ...

బావున్నావా?! ఇక్కడ ఇప్పుడు నేనూ... ఆకాశంలో ఒంటరి నక్షత్రం మాత్రమే మెలకువగా ఉన్నాం. కిటికీ దగ్గర కూచుని నీకు ఉత్తరం రాద్దామని.... కిటికీ రెక్కనలా ఓరగా తెరవగానే చలిగాలి రివ్వున దూసుకొచ్చింది. బయట సోడియం వేపర్ లాంప్ వెలుగును విరజిమ్ముతోంది. చెట్ల కొమ్మల మీద చిక్కుకున్న మంచు చిత్రంగా మెరుస్తోంది. అంత నిగూఢ నిశ్శబ్దం ఆవరించుకున్న సమయంలో నాగదిలో నేను మేలుకొని... నీ ముక్కు ముక్కెరలా మెరుస్తున్న ఆ ఒంటరి నక్షత్రం కేసి చూస్తూ నీకు ఉత్తరం రాస్తున్నాను.

ప్రభా... అప్పుడే సంవత్సరం గడిచిపోయింది. కొత్త సంవత్సరం వచ్చేసింది. అందుకే ఈ ఉత్తరానికి 'నూతన సంవత్సర శుభాకాంక్షల' రెక్కలు తొడిగి నీకు పంపుతున్నాను. ట్రయినింగ్ అయిపోవస్తోంది. త్వరలో బాధ్యతలతో... బరువులతో నేను నేనుగా నిలవాల్సి వస్తుంది. జీవితం విసిరే సవాళ్లు మనకు కొత్త కాదు. నిన్నటి జీవితాన్ని ఊహించుకుంటుంటే ఎంతో ఆశ్చర్యమేస్తుందో. గొంగళి పురుగుల్లా జీవితం గడిచిపోతుందనుకున్నాం. కాస్త నిజాయితీ.... శ్రమ జోడిస్తే ఎంత చక్కటి ఫలితం వస్తుందో తెలిసింది. నేనో ఐ.పి.ఎస్.ఆఫీసర్నని అనుకోవటమే అద్భుతంగా ఉంది. అన్నట్టు గర్వంలేదు అమ్మీ... గర్వమంటే నీ కెంత అసహ్యమో

నాకు తెలీదూ? ! నీకు నచ్చని విషయాలు మనకూ నచ్చినట్లుగా!

కొన్నేళ్ల పాటు ఎంత కఠినంగా రోజులు గడిచాయో కదా! ఆకు...ఆకు... పేరుకుని వినకుండా కుట్టుకుని అధరవులూ మనమే సంపాదించుకుని తినటానికి కూచుంటే కాళరాత్రి పెనుగాలి రివ్వున వీచి... విస్తళ్ళను ఎగరేసుకుపోయినట్లు ఎంతో కష్టపడి అన్నయ్య ఓ స్థాయికి వచ్చినప్పుడు మృత్యువు కర్కశంగా కాటేసింది. కష్టాలు తీరాయనుకున్న సమయంలో మళ్లీ మొదలు. వేసారి వేగిపోయిన అమ్మ గుండె పగిలి చచ్చిపోతే... ఒంటరిగా మిగిలిపోయిన నన్ను మామయ్య చేరదీశాడు. పరికిణీ వేసుకోవడమైనా సరిగా రాని నువ్వు జీవితం గురించి నాకు పెద్ద పెద్ద మాటలే చెప్పావు. నీకు తెలుసో లేదో మననంతా .ఏబులుగా... దిగులు కళ్లతో. సాయంత్రం మునిగిపోతున్న పడమటి సూర్యుణ్ణి చూస్తూ నాలోకి నేను విషాదంగా ముడుచుకుపోతుంటే... నా [illegible] దానివి.

"బావా నువ్వే పెద్ద పోలీసాఫీసరయి పోతావ్. అప్పుడిలా...తడికళ్ళు... బేల చూపులు ఉండవ్. దేన్నయినా సాధించేస్తా... తేల్చేస్తా అన్నట్టుంటావ్. ఓ రాజకుమారి లాంటి అమ్మాయి నిన్ను ప్రేమిస్తుంది. మీ ఇద్దరూ పెళ్ళి చేసేసుకుని రెక్కల గుర్రంపై [కారనుకో] అలా వెళ్లిపోతుంటే... నేనిలా ఈ చెరువు గట్టున ఇప్పటి సీలా కూర్చుండి పోతాను... అలా చూస్తావే... ఈ నల్లపిల్లను చేసుకునే తీరాలని పట్టుపట్టనులే..." కాసేపు కబుర్లతో నన్ను ఈ లోకంలో పడేసే దానివి.

నిజం వబా.... నీమ్మాటే ఈ రోజు నన్ను [illegible] చేసింది. అన్నయ్య... అమ్మ ఒకేసారి దూరమైతే ఇంకెందుకు జీవితం అనుకున్న నాకు అమ్మా, అన్నయ్యల ఆశయాల సాఫల్యం కోసమే బతకమన్నావ్. పది [illegible] కలలు కలలుగానే మిగిలిపోతే... ఇద్దరు కొడుకులు అపురూపంగా ఎదగాలనుకున్న అమ్మ అవేవీ చూడకనే తనూ వెళ్ళిపోయింది. వాళ్ల 'కోర్కెలు తీర్చాలన్నావ్. నువ్వు గొప్పగా తయారయితే పదిమంది నోళ్లలో 'శాంతమ్మ కొడుకు... శాంతమ్మ కొడుకు' అని అమ్మ [illegible] గర్వంగా వినపడుతుందని స్ఫూర్తినిచ్చావ్. [illegible] మన పల్లెల్లో ప్రతి ఇంట్లోనూ అమ్మ గురించి అనుకుంటారటగా. మావయ్య చెప్పాడు. "ఒరే చంద్రా చచ్చిపోయిన మీ అమ్మను మళ్ళీ బతికించావురా. శాంతమ్మ కొడుకు పెద్ద ఆఫీసరటగా పోలీసులకు.... పెద్ద పెద్ద ఇన్‌స్పెక్టర్లకన్నా పెద్దటగా" అని నీ గురించి మాట్లాడు కుంటారు ఊర్లో జనం. నేను చేసింది పెద్దగా ఏమీ లేకున్నా... చేర దీసినందుకు నాకూ పేరు తెచ్చి పెట్టావ్' అని మావయ్య అంటుంటే ఎందుకో నువ్వు వెనగ్గా నిలబడి చిలిపిగా నవ్వినట్టనిపించింది

పట్నంలో చదువుకుంటున్నప్పుడు వారానికోసారి వచ్చే నీ ఉత్తరం కోసం ఎంతలా వేచి ఉండేవాడినో. దూరంగా సైకిల్ మీద పోస్టుమేన్ వస్తుంటే, ఏ వరాల దేవతో వస్తున్నట్టుండేది. నీ ఉత్తరం అలా చేతిలో పడగానే గుండె పట్టరాని ఆనందంతో పొంగేది. కళ్లలో తడి. "ఏంట్రా...శుక్రవారంగా....ప్రేమలేఖ వచ్చేసి ఉంటుంది. ఇక గురుడు ఈ రోజు ప్రైలోకాల్లో సంచారమే" అని స్నేహితులు ఆటపట్టిస్తుంటే నవ్వొచ్చేది.

నల్ల పిల్లా... నిజం చెప్పు అది ప్రేమలేఖా? కాదు. కాని వెధవలు నమ్మరుగా. ఆ ఉత్తరం అలాగే పట్టుకుని చదవకుండా సాయంత్రం వరకు గడిపేవాణ్ణి. సాయంత్రమవగానే దూరంగా ప్లేగ్రౌండ్‌లోకి వెళ్ళి కూర్చునేవాణ్ణి. అంత విశాల మైదానంలో... చిరు చీకట్లు కమ్ముకుంటుండగా ఒంటరిగా కూర్చుని ఆకాశంలో చంద్రుడి కోసం... నక్షత్రాల కోసం చూసీ చూసీ... ఆకాశంలో ఎవరో వెలిగించినట్టు నక్షత్రాలూ దీపాల్లా మెరిసినప్పుడు... [illegible] చంద్రుడి [illegible] అప్పుడు... ఆ వెలుతుర్లో నీ ఉత్తరం తెరచి చదివే వాడిని.

అక్షరాలు అమ్మలా పలకరించేవి. అన్నయ్యలా దారి చూపేవి. అందమైన నీ నవ్వు అక్షర మక్షరంలో తకుళ్ళు మనేది. చిత్రం. అది ప్రేమలేఖ!

ప్రియురాలు దగ్గర లేనప్పుడు ఆమెతో ఇంటిమేట్‌గా మాట్లాడడమే ప్రేమ లేఖ! అంతరంగికుడైన మిత్రుడితో హృదయంలోని మార్దవమైన అభిప్రాయాల్ని చెప్పుకోవడమే ప్రేమ లేఖ! మన ఆత్మని [illegible] వాళ్ల ఆత్మలతో దూరాన్ని, కాలాన్ని జయించి, ఐక్యం చెయ్యడానికి చేసే ప్రయత్నమే ప్రేమ లేఖ! నన్ను మరచిపోవద్దు. సర్వకాల సర్వావస్థల్లోనూ నిన్నే అన్వేషిస్తున్నాననీ జ్ఞాపకం చెయ్యడమే ప్రేమలేఖ! ఈ ప్రపంచమే, ఈ సృష్టి సౌందర్యమే ఒక పెద్ద ప్రేమ లేఖ.

-చలం

జీవితాన్ని గురించి... లక్ష్యం గురించి పదే పదే హెచ్చరిస్తూ రాస్తుంటే దానివిగా. అందులో నా బేలతనా [illegible] దానివి. దాదాపు తిట్టేసేంతగా ఉంటే ప్రతీ అక్షరం నాకు కంఠతాపాఠమే. మా పిచ్చి వెధవలకు చూపిస్తే ఖచ్చితంగా 'నమ్మ వెధవా...ఈ తిట్ల కోసం... ఈ సుత్తి పాఠాల కోసమా అంతలా ఎదురు చూసేది" అని ఎగతాళి చేసేవారే. కానీ నేను చూపనుగా. ఆ వెధవలు ఏమనేవారో తెలుసా 'మాకూ వారానికో ప్రేమలేఖ రాసే ప్రేయసి ఉంటే మేము ఇలా ఫస్ట్ వచ్చేవాళ్ళం లేరా వెధవా" అని.

ఎక్కడో చదివినట్టు గుర్తు. 'ఓ వైపు తలుపులు మూసుకునిపోతే, మరో వైపు తెరుచుకుని ఉంటాయి. ప్రయత్నించాలి' అని. అమ్మా, నాన్న అన్నయ్య అందరూ దూరమై చీకటి చుట్టేసిన బతుకులో వేకువ వెలుతురులా నువ్వు మెరిసేవు. దేవుడంటే... నవ్విస్తాడు... ఏడిపిస్తాడు. ఏడిపించి నవ్విస్తాడు, ఖాళీగా ఉంచితే తన ఉనికికే ఎసరని భయమేమో!

ట్రయినింగ్ అయిపోగానే... ఒక్కసారిగా డ్రెస్‌లో వచ్చేసి నీ ముందు నిలబడాలని ఉందమ్మాయ్... నా వెంట ఏ తెల్ల దొరసాని ఉండదు. మన ఊళ్లోని నల్లపిల్లే నాకు పెళ్లి.

అన్నట్టు చలికాలం కదా! ఇంటెనకాల దానిమ్మ చెట్టు కింద మునుపటిలా చలి మంటవేసుకుంటున్నారా? నన్ను మంచివాడనుకుంటావు కదూ?! నీకో రహస్యం చెప్పనా... బోల్డు ఆశ్చర్యపడిపోతావ్... దానిమ్మ చెట్టు కింద చలిమంట... ఆ ఎర్రటి మంటల మధ్య నెగళ్లను ఎగదోస్తూ నువ్వు అమాయకంగా కూర్చుండిపోతావా... అప్పుడు నీ ముఖం... నీ ముక్కు మీద ముక్కెర ఎర్రగా మెరిసిపోయేవి. ఫర్లేదు... మరీ నల్లపిల్లేమీకాదనీ మనసులో అనుకునేవాణ్ణి. నిజం చెప్పు... నే నిలా అనుకుంటానని నీవు ఊహించనైనా ఊహించి ఉండవు కదా! ఏమో... నీవు తెలివైన దానివి. నిజం చెపుదూ... ఉత్తరంలో రాయి.

అన్నట్టు మావయ్య సంక్రాంతికి ఇమ్మని ఉత్తరం రాశాడు. నీ ఉత్తరం అందిందిలే. ఎంత బాగా రాశావ్. "పెరట్లో చేమంతులు లాస్యాలు చేస్తున్నాయి. ముద్ద బంతి పూలు మరీ పగలబడి నవ్వినట్టుగా విరబూస్తున్నాయి. గులాబీ మొక్క ఒక్కటే అందినా తనేమీ తక్కువ కాదన్నట్టు రెమ్మ రెమ్మరూ మొగ్గలతొడిగి... కొటాశోరేకు వాసన మెత్త మెత్తగా రేకులు విడుస్తోంది. ఇవన్నీ చూస్తుంటే నాకు భయమేస్తోంది... వీటినే చూస్తూ ... నన్నెక్కడ మరచిపోతావోనని... వీటికి ఇన్నిన్ని అందమైన రంగులిచ్చాడు. నాకు కాస్త తెలువు అద్దితే ... నేనూ బాగాయి పోనా ? అని దేవుడితో దెబ్బలాడాలని ఉంది."

ఎంత సుకుమారంగా రాసావమ్మాయ్! నిన్నటి వరకు పెద్ద గంగాళమ్మలా గద్దించి నన్ను నడిపించావ్. నాకో [illegible] ను దుస్తుల్లో మొహమెట్టేవ్... అంటూ ఇప్పుడిలా మొదలెట్టావ్... ఎలా కనిపిస్తున్నాను. నువ్వు చెప్పినట్టు పనిచేమేనా నా పని? ఏంటి మొగమలా తెల్లబడిపోయింది. కోపమా? పోన్లే కోపంలో నోరు తెరచి పళ్లు పటపటలాడిస్తావా? ఆ పళ్లేమో తెల్లగా మెరిసిపోతూ నీ మొహానికి కొత్త రంగు నద్దుతాయి. అయినా మొగవాడు ఎప్పుడూ స్త్రీ [illegible] ఉండాల. రెండు రళ్లు నాలుగు అని చెబుతుంటే, అవునా? నేను ఆరనుకున్నానులే అని అమాయకంగా పోజిస్తే... ఆ పిచ్చి నన్యాసి మీద అమ్మాయిలకు భలే ప్రేమ కుదురుతుందటగా?! నవ్వుతున్నావా? నీ నవ్వు గురించి నీకు తెలియదమ్మాయ్. "యోగులు హృదయాలలో వెలిగించుకునే కాంతి నీ [illegible]."

అన్నట్టు ఎప్పుడూ ఏడుస్తున్నట్టు... ప్రపంచం బాధంతా నీలోనే కనిపిస్తుందని అంటావ్‌గా... చూశావా మనలోనూ ఎన్ని కళలున్నాయో. అయినా ఇదంతా మన గొప్పదనంకాదనుకో... మాతోపాటు ట్రైనింగ్ అవుతున్న 'కిరణ్' ఉవాచ.

కిరణ్ అంటే అబ్బాయనుకున్నావ్ కదూ... కాదమ్మాయ్... అమ్మాయే. మహారాష్ట్రకు చెందిన కిరణ్ బాగా తెల్లగా ఉంటుంది. మనను కూడా... అమ్మాయిలు చదువుకుంటే... చక్కటి వ్యక్తిత్వాన్ని అలవరచుకుంటే ఎంత అద్భుతంగా ఉంటారో 'కిరణ్' ను చూస్తే తెలుస్తుంది [కోపం వద్దు. నిన్ను చూడలేనుగా. మనను [illegible]?]

పైకి అమాయకంగా.... మాటల మారెమ్మలా [ఇది మా కొలీగ్ కృష్ణప్రసాద్ పెట్టిన పేరులే!] కనిపించే కిరణ్‌లో పట్టుదల... సమయస్ఫూర్తి చూస్తే... అబ్బ ఎంత గొప్పదీ అమ్మాయి అనిపించకమానదు. ఓ వైపు [illegible] హోమ్ చేస్తుంది. మరో వైపు క్లింటన్ గెలుపు దగ్గర నుంచి అస్తవ్యస్తమైన భారతీయ ఆర్థిక వ్యవస్థ వరకు విశ్లేషిస్తుంది. ఇవన్నీ చేస్తూనే మరీ సున్నితంగా... జీవితపు

చిన్న చిన్న ఆనందాలకు స్పందింపచేస్తుంది. రాఖీ పండుగ రోజు అందరికీ రాఖీలు కడుతూ - "పాపం మీరంతా నా మీద చాలా ఆశలు పెంచుకుంటున్నట్టున్నారు. డిజప్పాయింట్ చేస్తున్నందుకు సారీ" అని జోక్ చేసి నవ్వించింది. వెంటనే "నాకున్న ఒకే ఒక మిలటరీ మేజర్ అన్నయ్యను కాశ్మీర్ టెర్రరిస్టులు కాల్చేస్తే అయ్యో అని ఏడిచాను. ఇంత మంది ఐ. పి. ఎస్. అన్నయ్యలు ఒకేసారి దొరుకుతారని నాకా రోజు తెలీలేదంటూ" మమ్మల్నందరినీ ఏడిపించింది. ఏంటీ నవ్వుతున్నావ్. నిజంగా ఈ పోలీసులంతా ఇంతలా ఫీలవుతారా? అనా?... పంతులమ్మా ... నిజం నీ మీదొట్టు... ఇదంతా నిజం.

కిరణ్ ఏమంటుందో తెలుసా... "శక్తివంచన లేకుండా కష్టపడతాను... ఆడవాళ్ల స్థాయిని పెంచేందుకు... ఏమైనా చేస్తాను" అని ఆ అమ్మాయి చెబుతుంటే "మన జీవిత మెప్పుడూ పది మందికి ఉపయోగపడేలా తీర్చిదిద్దుకోవాలి. దేశానికి దొరికిన రత్నం అని నలుగురు మెచ్చాలి అని పదే పదే చెప్పే నీ [పంతులమ్మ] మాటల్లా అనిపిస్తాయి వింటుంటే.

దేశమంటే గుర్తొచ్చింది. ఎన్నెన్నో కలలు గని స్వాతంత్ర్యం సంపాదించుకున్నాం. గర్వ కారణమైన వారసత్వం మనది అని మురిసిపోయాం. దూరంగా చీకట్లో భూతంలా నిలబడ్డ కొండలా ఏదో తెలీని ప్రమాదం పొంచుకుని ఉన్నట్టు అనిపిస్తోంది. దేవుళ్లందరూ మంచే చెప్పారు. మనుష్యులందరూ దేవుళ్లను పూజిస్తున్నారు. అయినా గొడవలే. మంచి చెప్పినందుకు దేవుళ్లకు పటాలు కట్టేసి, విగ్రహాలుగా నిలబెట్టేస్తే సరిపోతుందన్న వెర్రి భ్రమల్లో ... ఉన్మాదంతో పేట్రేగిపోతున్న జనమంటే జాలేస్తుంది. గోపురాలు మొలిచే చోట ఘోరీలు కట్టేంత ఆవేశమెందుకు.

గోడలు కూల్చి... గోడలు కడితే గొప్పెలా అవుతుంది. దేవుడికి మెప్పెలా అవుతుందని ఉత్తరం రాశావ్.

కొన్ని ఆవేశాలకు ... కొన్ని అకారణ ద్వేషాలకు పెద్దగా కారణాలు ఉండవు... కానీ వాటి తాలూకు నష్టంమటుకు భయంకరంగా ఉంటుంది. అయినా ఇదంతా గమనించి, నిజాయితీగా ఆలోచించి విశ్లేషించే అంత తీరిక జనానికి ఎక్కడిది. అంత తీరిక ఇక మన రాజకీయ నాయకులు కల్పించరు. జనం ఆలోచిస్తే వాళ్లకు ప్రమాదం, అందుకే సమస్యలు రావణ కాష్ఠంలా రగులుతుండడమే వారికి కావలసింది. మతం పేరుతో రెచ్చగొట్టడం ఈజీ. దారుణ పరిణామాలు ఏవయితేనేం మతోన్మాదం ఇంజెక్ట్ చేయడం వెరీ ఈజీ.

మా రూమ్మేట్ హర్ భజన్ సింగ్ ఎప్పుడూ అంటుంటాడు 'భాయీ... మా పంజాబ్ ఇంత అల్లకల్లోలంలోనూ మొన్నటి వరకు వ్యవసాయంలో అగ్రస్థానంలో ఉంది. మా వాళ్లు ఎంతగా కష్టపడే వాళ్లు. ఎంతగా జీవితాన్ని... మనుష్యుల్ని ప్రేమించే వాళ్లు... ఈ నాయకులు... ఈ ఉన్మాదులు ఎంతలా చెడగొట్టేశారు. నాశనం చేశారు" అని.

"కాశ్మీర్ నుంచి పరుగెత్తుకొచ్చేయాల్సి వచ్చింది. కాస్త మనం వివేకంతో ఒక తాటి మీద నిలబడగలిగితే పొరుగు వాడి దుష్ట రాజకీయానికి బలికాము కదా... మిలిటెంట్ల కాల్పులు గురి తప్పి అమ్మా నాన్నలు ఇద్దరూ చచ్చిపోతే, వాళ్ల పాప జుబేదాను మా అమ్మ తీసుకొచ్చేసింది. ఇప్పుడా పిల్ల మా ఇంట్లోనే పెరుగుతోంది" అని మరో కొలీగ్ హరిశర్మ చెబుతుంటే మేమంతా దేశానికి ఏదో ఒకటి చెయ్యాలని... అవినీతి... అక్రమాలను అరికట్టాలని ... స్వార్థపరశక్తులను దేశద్రోహులను ఎక్కడికక్కడ ఏరి పారేయాలని ఆవేశంగా అనుకుంటుంటాం.

నిజమే. మన దేశం మంచిదే. మన తలరాతలు రాసే దేవుడూ మంచివాడే. కానీ మన నేతలే కిరాతకులు. వాళ్లకు గుండా తండాలు కావలా. సారా లక్ష్మీరాసులు కురిపిస్తే ... స్మగ్లింగ్‌లూ... తప్పుడు పనులు అందలాలనెక్కిస్తాయి. వ్యవసాయమే ప్రధానమైన ఈ దేశంలో రైతుకు విలువలేదు. గౌరవంలేదు. ఆ రంగాన్ని ఎంతో వృద్ధి చేయాలని ఆలోచనలు లేవు. బండలు కొట్టీ... ఇళ్లకు పునాదులు తీసేవాడు... బట్టలు నేసేవాడు... చెప్పులు కుట్టేవాడు. సియాచిన్ గడ్డకట్టించే చలిలో సరిహద్దులు కావలా కాసేవాళ్లెవరికీ గుర్తింపురాని దేశం మనది. సినిమాలు... వ్యాపార మోసాలు... అవసరం లేని విదేశీ నాగరికతలు... వచ్చి వ్యాపారమైపోయిన వైద్యం... విద్యా రంగాలు ఈ దేశంలోని ఎనభై శాతం మంది జీవితాల్ని శాసించి నీరుగార్చేస్తున్నాయి.

అందాల కాశ్మీరం రగులుతుంటే... అన్నపూర్ణలాంటి పంజాబ్ రక్తపుటేరులవుతోంది. మాఫియా గూండాలు రాష్ట్రాన్ని పాలిస్తుంటే... మత రాజకీయాలు మొత్తం దేశాన్నే కల్లోలపరుస్తున్నాయి. ఇవి చాలవన్నట్టు ప్రాంతీయాభిమానాలు. మనం తిండి కోసం నీటి కోసం... కనీసావసరాల కోసం... పోరాడాలి... పని... పని... పని... చేయాలి. కానీ ఇలా అంతర్గత సమస్యలతో ఎప్పుడూ అతలాకుతలమయిపోతే... కడుపు తరుక్కుపోయే 'సోమాలియా' కథ ఇక్కడ పునరావృతం కాదన్న గ్యారంటీ ఏమిటి?!

ప్రేమించడం... సాటి మనిషిని ప్రేమించడం ఎందుకింత కష్టమైపోతోంది. ఆర్తులు... అన్నార్తులకేసి జాలి చూపులేని కర్కశలోకంగా ప్రపంచాన్ని మార్చేస్తున్నారీ మనుష్యులు. పరుగులు పెట్టడం మాత్రమే తెలుసుగానీ... మనిషిని మనిషిగా ప్రేమించడంమటుకు కుదరడంలేదు. పగలు... ప్రతీకారాలు ఒక జాతినీ, ఒక నీతినీ నిలబెట్టలేవు. "ఈ ప్రపంచంలో దేనికీ కరువు లేదు. ఒక్క ప్రేమకు తప్ప" అంటుంది మదర్ థెరెస్సా. ఆ ప్రేమ భావనలు ప్రతి మనసులోనూ మొలకెత్తితే అన్ని సమస్యలూ మటుమాయం కావూ?

ఏంటి ప్రభా... నవ్వుతున్నావా? నీకు అందమైన ప్రేమ లేఖే రాయాలనుకున్నాను. కొత్త సంవత్సరంలో నీ ఒళ్లో వాలే నా ఉత్తర కపోతానికి గులాబీ రంగులు పూసి 'హేపీ న్యూ ఇయర్' అని గ్రీట్ చేద్దామనుకున్నాను. కానీ ఏం చేద్దాం... అయినా అలా చేస్తే నువ్వు కోప్పడవన్న గ్యారంటీ ఏమిటి? దేశానికి సంబంధించి ఏ మాత్రం స్పందన లేని నీ ఉత్తరం నాకు రాసే ప్రేమ లేఖ ఎలా అవుతుంది అని నువ్వు ప్రశ్నించవూ?

అన్నట్లు నీ ఆధ్వర్యంలో 'రాత్రి పాఠశాల' విజయవంతంగా నడుస్తున్నదిటగా. ఎలా తెలిసిందో తెలుసా! మనవూరి ఆదెమ్మ "అరవై నాలుగో ఏట ప్రభావతీ అక్షరాలు నేర్పిందబ్బాయ్. మీ అమ్మ శాంతమ్మ చాలా గొప్పది. అది నాకు బాగా దోస్తేలే. దానికి తగ్గ కొడుకే పుట్టావ్. చాలా పెద్ద వాడివయ్యావటగా. మన ఊరికి... దేశానికి ఉపయోగపడేలా... అందరూ గర్వపడేలా పని చెయ్యాలబ్బాయ్" ... అంటూ నిన్నూ నన్నూ ఒకటే పొగిడేస్తూ ఉత్తరం రాసింది. మన ఊర్లో సారా ఉద్యమానికి కూడా తానే నాయకురాలినని రాసింది.

ఎంత ఎదిగిపోయావ్ ప్రభావతీ... నీతో నాకు పెళ్లంటే... నిజంగా అది నా అదృష్టమే... "అలా నీతో ఎవరన్నారోయ్... బడుద్దాయ్" అని కోపంతో మండిపోతున్నావా? నేనూ కొంచెం మంచి వాణ్ణేలే అమ్మాయ్... కావాలంటే మావయ్యను అడుగు... ఎప్పుడైనా నిద్రలో మెలకువ వస్తే అలా చీకట్లోంచి ఆకాశంలోని ఒంటరి నక్షత్రం కేసి చూస్తూ ... నీ తలపుతోనే గడిపేస్తుంటా. సాక్ష్యమంటావా. నా గది పక్కనే ఉన్న ఈ నైట్ క్వీన్ పరిమళము... ఏంటి వీడు అన్నట్లు చూస్తుండే గోడ మీది బల్లి...

నీ ఆలోచనలతో అలా తెల్లవారుతుంది... తూర్పు దిక్కు ఎరుపెక్కుతోంది. పక్షులు కిలకిలారావాలు చేస్తూ గుంపులు గుంపులుగా ఆకాశంలో ఎగురుతూ పోతుంటాయ్... ఎంత అద్భుతమైన 'సుప్రభాతం' నీ ఆలోచనల స్ఫూర్తితో దినమంతా గడిచిపోతోంది.

గతం గతించిపోనీ... కొత్త సంవత్సరం సాయంత్రం పడమటి గాలికి సేదతీరుతున్నట్టు, చెరువు మీద ఎగిరే తెల్లటి పావురమల్లే వస్తోంది. సాధనలో, అకుంఠితమైన దీక్షతో సాగుతున్న నిన్ను చూసి రెక్కలల్లార్చుతూ చప్పట్లు చరుస్తోంది. సంక్రాంతికి నీ గుమ్మం ముంగిట హరిదాసు [ఐ. పి. ఎస్.] లా నేనుంటాను. భిక్షా పాత్రలో ప్రేమ పాయసం వడ్డిద్దువుగాని... ఉంటాను ప్రభా! తెల్లవారుతోంది. తూర్పు రేకలు విచ్చుకుంటున్నాయి. దూరంగా కొండల్లోంచి సూర్యుడు పైకి వస్తున్నాడు. ఇక పరుగులు పెట్టాలి. ఇంటి ముందు చేమంతుల హేమంత లాస్యాలు... ముద్దబంతి పూల చిద్విలాసాలు... గులాబీ రాజసాలు... మరింతగా వన్నెరావాలి. మనసంతా గూడుకట్టుకున్న మన ఊరు... ఆ జ్ఞాపకాలు ... నీతో కథలు కథలుగా చెప్పుకోవాలని మనసు ఉవ్విళ్లూరుతోంది. చెరువు మీద ఎగిరే సాయంత్రపు కొంగలు... గాలికి ఊగే వరి చేల సోయగాలు... గోధూళి వేళ ఇళ్లకు మళ్ళే ఆలమందలు అన్నీ చూడాలని ఉంది. ఉంటానమ్మాయ్. త్వరలో వస్తాను. నీ జ్ఞాపకాలతో బరువెక్కిన మనసులను సేదతీర్చుదువుగానీలే!

-నీ 'పోలీసు' బావ.